

Ludwig Polzer-Hoditz

**Osudové obrazy
z doby mého
duchovního žákovství**

VI. obraz **duben 1931**

*Budapešť, Matyášův chrám u Rybářské bašty.
Otec a dcera se mnou vycházejí z kostela.
Krásné jarní počasí, Nedele velikonoční.*

Já: Bylo velké štěstí, že jako náhodou jsme
přišli k této slavné mši. Návštěva
krásného města na Dunaji bez
zvláštního programu probíhá osudově,
jak se mi zdá.
V posledním čase zabýval jsem se
příběhem Matyáše Hunyadiho, který
zván byl Korvínem, významného muže
své doby.

Otec: Jsem vděčný, že právě ty stal ses
naším průvodcem a ukázal nám toto
město.
Sváteční čas, krásné jarní počasí, dobře se hodí
k radostem těchto dní. Cítíme též, jak blízcí ti
jsou uherští lidé i město,

&

jak spojený se cítíš s touto zemí.

Theodora: Zřídka byla jsem tak uchváčena, jak dnes
v tomto kostele.

Něco ke mně promlouvalo, jak jsem to dosud
nezažila.

Nikdy ve mně nezmizí vzpomínka na tyto chvíle.
Beethovenova mše mě ještě nikdy neuchvátila s
takovou mocí.

Odkud jen se vzala síla, již jsem pocítila?

Já: Matyáš Hunyadi byl velká duše.

Dlouho ve Vídni též vládl, a Fridrich se nedostal
do jeho města.

Mistr Růžového kříže byl u Matyáše, když
umíral, tak praví tajná tradice.

Shromáždil tolik knih,
jeho knihovna byla světoznámá.

Mnohé z těch knih se ztratily.

Nebezpečné byly římským mocím.

Poděbradského dcera byla jeho první ženou.

Mezi lidem se říká, že ta druhá ho otráвила.

Ve službách Říma stála tato žena z Neapole.

Otec: Jsi velmi zběhlý v historii.

Navštěvovat s tebou místa, která miluješ, je
obzvlášť hezké.

Já: Jsou to též vzpomínky z mého
vlastního mládí, které mě přepadají,
když teď k stáru opět do této země
vkročím.

Jazyk jsem už zčásti zapomněl, jen málo mluvil

jsem jím tenkrát, když jsem sloužil u husarů.
Však jeho zvuk a cikánské písně uchvátily
zvláště moji duši.
Jako by jednoho původu mi byly.

Otec: Měl jsem za to, že více se
slovanstvím jsi spojen, však nyní
vidím, jak blízké jsou ti Uhry.

Já: Obojí je pro mě Východ.
Úkolem Rakouska bylo oběma správně
porozumět.
To církev nechtěla;
bylo by to nebezpečné římskému impériu.
Myšlení a výchovu řídila tak, aby ochromila
duchovní porozumění. Nedostatečná byla pak
síla ducha, aby vyřešila úkol, který měla.
Zvláštní osudový proud
prochází touto uherskou zemí,
jež se Slovany dlouho byla pod tureckým jhem.
A tento osudový proud
je spojený se jménem Štěpán;
což přeloženo značí Korunovaný.
Od prvního mučedníka vychází tento proud.

Moudré krále, již nesli toto jméno, měl srbský
národ Slovanů.

Těž velký král Uher stál v této řadě, však od
těch srbských lišil se svým pojetím křesťanství.

Oni [Slované] byli nositeli tohoto duchovního
proudu,

kteřý je proudem budoucím.

Svatý Vít s moudrostí Zarathuštry přislubuje
kněžské království.

Až do Prahy vede tento proud:

Václav - Přemysl:

Korunovaný - Myslitel budoucího -

je co do podstaty totéž

jako Stephanos - Prométheus.

On [Václav] je pohřben v Chrámu sv. Víta. Víze

prastarých slovanských mystérií zahalila

přicházejícího do pověsti o Libuši.

Tak úzce spjatí jsou Uhrové

s tímto královským proudem budoucnosti,

jenž nutně se musel vydat

cestou na sever

přes uherské země.

Turecká metla byla pak zkouškou.

Otec: Tento výlet velikonoční přináší nám

nejen poznání země a lidu, ale i

pochopení hlubokých souvislostí, o

nichž vnější historie nikdy nepřináší

zprávu.

Stává se tak vnější bajkou.

)